

Finanslovforslaget i dette Øjeblik og føre Grundlaget helt ned til Nutiden, kunde vi altsaa kun regne med 639,000 Kr. mere af disse Indtægter, end vi have gjort.

Hvad Jernbaneoverskuddet angaar, har jeg skaffet mig Oplysninger, som jeg ikke skal forholde ærede Medlemmer, da de have Interesse. De vise, som enhver, der har fulgt med de maanedlige Opgørelser, vil vide, og som ogsaa det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) nævnede, en virkelig Fremgang, men langt fra en saa stor som den, det ærede Medlem nævnede. Jeg har gennem min højtærede Kollega Trafikministeren spurgt Statsbanerne om, hvor meget Overskuddet efter samtlige foreliggende Forhold, hvis de skulde lægge Budgettet efter Erfaringerne ned til de sidst foreliggende Resultater, vilde forøges, og jeg har faaet det Svar, at de da vilde anse det for forsvarligt at forøge det budgetterede Overskud med 1,195,000 Kr. Atter dette er ikke saa helt kort fra de 3 Mill. Kr., det ærede Medlem kom til. Men ganske vist, det er i det hele omtrent 1,834,000 Kr., hvormed jeg kunde have haft den Glæde at forbedre Indtægtsbudgettet, hvis det havde været den 2. Marts, jeg skulde have forelagt det for dette høje Ting, og ikke den 2. Oktober. Men, som jeg nævnede før, kan man selvfølgelig ikke gøre sig Livet saa let, at man henimod Slutningen af Rigsdagssamlingen omlægger alene sit Indtægtsbudget, man maa ogsaa tage Hensyn til den Omlægning af Udgiftsbudgettet, som det desværre bliver nødvendigt at foretage paa Grund af de mange fremkomne Ændringsforslag og nye Lovforslag af finansiell Betydning. Det skal jeg senere komme tilbage til.

Men jeg har Lyst til at sige et Par Ord om det Princip, som det ærede Medlem var inde paa, og som Kommunaldirektør Westergaard ogsaa har været inde paa, og som til min store Forbavselse det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) næsten ogsaa syntes at ville knæsette: at i gode Tider skulde man dog nok kunne regne med Opgang. Jeg vil i høj Grad advare imod at gøre dette med Hensyn til de Indtægter, det her drejer sig om. Hvis vi se tilbage paa de Erfaringer, vi have gjort i de senere Aar, er det desværre en ubestridelig Sandhed, at vore Budgetter have svigtet paa adskillige af de vigtigste Punkter og det endog meget betydeligt, særlig paa de to, her er Tale om, Toldindtægterne og Statsbanerne, og det, skønt vi have budgetteret efter de Erfaringer, som laa

bag os. Havde vi fulgt den nu anbefalede Fremgangsmaade og budgetteret, den Gang den gode Periode var paa sin Slutning, efter en forholdsvis vedvarende Stigning, saa vilde vi selvfølgelig være komne til langt galere Resultater og have siddet endnu slettere i det, end vi nu gøre. At følge denne efter min Mening ganske forkastelige Regel vil altid føre til, at man netop paa det for en Statshusholdning farligste Punkt, der, hvor de gode Tider ere ved at slippe op, og man er ved at glide ned ad Bølgen, vil komme til at begaa sine største Fejl. Da vil man ikke alene ikke have taget Hensyn til Nedgangen, men man vil endog have beregnet en fortsat Stigning som under en Opgangstid og derved gøre Differencen mellem Budget og Regnskab endnu mere skrigende, end den ellers vilde blive. Desuden er der ingen, der har givet nogen af os Brev paa, at disse gode Tider — eller forholdsvis gode Tider, for saa overmaade gode ere de nu, naar alt kommer til alt, ikke — skulle blive ved. Jeg tillod mig forleden at gøre opmærksom paa, at vi ere komne et Par Aar senere med i Opgangen end den omgivende Verden. Den omgivende Verden gaar sin økonomiske Gang uden Hensyn til vore Bank- og Byggekriser og vore Forhold i det hele. Og naar Nedgangen kommer — og jeg tror, den ikke kan være saa overordentlig langt borte, i alt Fald bør vi i alle vore Beregninger og særlig i vore Beregninger paa den finansielt ret haardt prøvede Stats Vegne gaa ud fra, at den kan komme naar som helst —, kunne stedlige, særlige danske Forhold vel spille deres Rolle — saaledes som de have spillet deres Rolle, da vi kom senere med i Opgangen —, saa det kan være, at vi kunne blive lidt længere ved i Opgangsperioden end de andre, men at vi meget hurtig ville mærke Tilbageslaget fra den øvrige Verden paa en Mængde vigtige Punkter, er udenfor enhver Tvivl. Først og fremmest mærke vi paa Skibsarten øjeblikkelig Tilbageslaget, og vi mærke det paa Pengehandelen. Disse to Erhverv ere jo de mest internationale af alle. Og vi ville i Løbet af ikke lang Tid mærke det ogsaa paa andre Omraader. Der er ingen, der har givet os Brev paa, at Opgangen skal være. Derfor vil det være saa meget mere urimeligt at regne paa noget i den Retning.

Hvad Udgifterne til Aktiverhvervelser angaar, mente det ærede Medlem, at der kunde man nok regne med en 5 Mill. Kr. mindre, naar man ser noget frem i Tiden. Det ærede Medlem tager totalt fejl. Siden